

ÚTINAPLÓ

2012. április 30.- 2012. Május 6.

Erdély

2012. április 30. hétfő

Néhány napja tartottunk egy megbeszélést az útról, amiben megbeszéltük, mit hozunk magunkkal, mekkora bőröndöt hozunk, illetve mennyi Leit váltunk az útra körülbelül, illetve mikor indulunk el az útra, illetve megbeszéltük azt is milyen programok lesznek várhatóak, majd Erdélyben. Így teljesen készen álltunk az útra.

A gyülekező hajnalban, fél 6-kor, az iskolánk, a Raoul Wallenberg Humán Szakképző Iskola és Gimnázium főbejáratánál volt. Az ilyen korai gyülekezőnek az oka az, hogy még időben odaérjünk a vacsorára Sepsiszentgyörgy-be. Korai kelés hatását mindenkinél erősen lehetett érezni, azaz még mindenki nagyon fáradt volt a gyülekezőkor.

A találkozóra sokan maguk jöttek be az iskolába, míg másokat a barátjuk vagy egy rokonuk kísérete ki. Két tanuló késett csak a megbeszélt időponthoz képest, mert ők véletlenül azt hitték, hogy 6 órakor fogunk indulni, így rájuk még kellett egy picit várni. Miközben rájuk vártunk, a sofőr üdvözölt minket és bepakolta a csomagokat a buszba. A sofőrnek érdekes a beszéd orgánuma, ami első hallásra furcsa volt számunkra. Ennek a furcsa beszéd orgánumának az az oka, - amit később elmesélt nekünk -, hogy átesett egy hangszálműtéten. Bepakolást követően megérkezett az utolsó két hiányzó tanuló is, akiknek a sofőr úgy szintén bepakolta a csomagjaikat a buszba. Majd mindenki felszállt elfoglalta a buszban a helyét.

Az útra egy kisbuszt béreltünk, amely pont akkora volt, hogy kényelmesen elférjünk benne.

Az indulást követően Szabados tanárnő egy kis meglepetést tartogatott számunkra. Mi is szerettünk volna olyan iskola kitűzöt, amelyet még az első részkor - a budapesti utazás során ajándékba adtunk az erdélyi diákoknak, és a tanárnőnek sikerült elintéznie, hogy mi is kaphassunk ilyen, az iskola címerével ellátott kitűzöt. Ezeket kiosztotta, aminek nagyon örültünk.

A buszon eleinte rádiót hallgatunk, majd a sofőr betett egy CD-t, és arról szólt a zene. Az út alatt voltak akik énekelgettek a zenére, mások inkább egy kicsit még aludtak, és voltak, akik beszélgetéssel töltötték el az időt az utazás során. Így mentünk egészen a Magyar határig. Határ előtt, még sokan telefonáltak, kihasználva a magyarországi hívásdíjakat.

A határ magyar kapujánál nem volt ellenőrzés. A két kapu között megálltunk, hogy a sofőr tudjon pénzt átváltani, illetve vennie kellett román autópálya-matricát. A román kapunál egy határőr leellenőrizte az iratainkat, és ezt követően átléptük a határt. Elértük Romániát.

Az első pihenőnk, közvetlenül a határnál volt, ahol egy nyilvános mosdót keresve álltunk meg. Miután leszálltunk levegőztünk egy kicsit, illetve mindenki elvégezte szükséges szükségleteit a mosdóban. Szabados tanárnő a határnál egy kis házi süteménnyel, fogyókúrás muffinnal, kedveskedett nekünk. Miután megettük visszaszálltunk a buszra, és mentünk tovább. A határ után a

mobiltelefonok fokozatosan átálltak a román mobilszolgáltatókra, illetve át kellett állítanunk az óráinkat is az időeltolódás miatt.

Az út során érdekes volt látni, hogy él meg két kultúra egymás mellett: a román, illetve a magyar. Voltak házak, amik egyértelműen román motívumokat tartalmaztak, más házakon meg inkább a magyar jegyek jelentek meg. Hamarosan elértük a hegyeket is, amiből már egyértelműen tudtuk, hogy Transilvaniában, azaz Erdélyben vagyunk.

A következő pihenő, egy benzinkútnál volt, ahol a sofőrnek tankolnia kellett. Mi is kiszálltunk a buszból ez idő alatt, itt néhányan vásároltak a benzinkúti boltból: üdítőt, illetve nasit az út további részére. Illetve sokan meglátogatták, kihasználva a pihenőt, a benzinkút illemhelyét is.

Az út folytatásában a hegyeken keresztül mentünk, ahol mesés táj látványa tárult. Mindenki gyönyörködött a táj láttán, előkerültek a fényképezőgépek is, hogy néhány fotó erejéig meg legyenek örökítve a csodaszép erdélyi hegyek. Érdekes volt látni, hogy Romániában az állattartás sokkal nagyobb szerepet kap az emberek életében, mint nálunk Magyarországon. Az út során nagyon sokszor talákoztunk lovas-szekérrel, tehén-, illetve birkacsordával. Az is furcsa volt számunkra, hogy Romániában sok helyen külön figyelmeztető KRESZ tábla jelzi, a tehenek úton való átkelését.

Következő megállónk ismét egy benzinkútnál volt. Itt azért álltunk meg, mert már mindenkinek nagyon kellett mosdóba mennie. Mindenki lelkesen kiszállt, de sajnálatos módon ennél a benzinkútnál, a mosdó nem üzemelt, mivel nem volt víz. Az eladónő eligazított minket, hogy körülbelül 10 km-re van egy Mol benzinkút, ahol találunk működő mosdót is. Így mindenki teli hólyaggal visszaszállt a buszra, elmentünk addig a benzinkútig, ahol már volt működő mosdó.

Mindenki kiszállt a buszból. Ennél a benzinkútnál ugyan volt mosdó, viszont, de ez csak egyetlen arab egyszemélyes koedukált mosdó volt, így a szükségletek elintézése elég hosszú ideig tartott. Közben volt, aki vásárolt, vagy kávézott a benzinkúti boltban.

Bár e pihenő után többször nem akart a sofőr megállni, mégis egyszer kellett még egy kényszer-pihenőt tartanunk. Ki kellett szellőztetnünk egy kicsit a fejünket, mert a buszon már nagyon elfáradt a levegő. Ezt a pihenőt a semmi közepén tartottuk, egy több éve bezárt, romos hotel előtt. Itt tíz percet töltöttünk, azután mentünk tovább, ezúttal egyenesen Sepsiszentgyörgyre.

Sepsiszentgyörgy határát elérve egy örömkítérés volt a buszon. Sepsiszentgyörgyön sikeresen eltévednünk. Mivel a helyi tanároknak telefonon nem sikerült rendesen eligazítani bennünket a városban, így a legegyszerűbb megoldás az volt, hogy egy tanár kijön elénk autóval és bekísér minket az iskola épületébe.

Végül sikeresen eljutottunk az Puskás Tivadar Szakközépiskolába, ahol mindenki 12 órányi buszozást követően megkönnyebbülten szállt ki. A leszállást követően az igazgatóhelyettes, illetve az erdélyi tanárok üdvözöltek bennünket.

A szállásunk az iskolának az egyik épületében (kollégiumában) volt, ahová az igazgatóhelyettes asszony kalauzolt bennünket. Itt mindenki elfoglalta saját szállását. Miután nagyjából kipakoltunk, lementünk vacsorázni, ahol már szeretettel vártak bennünket a konyhások meleg vacsorával.

Vacsora után, este még beszélgettünk egy kicsit. Volt, aki fent a szálláson, és volt, aki kint az udvaron, egy kellemes kis pavilonnál.

2012. május. 1. kedd

Korai reggeli után az 1-2 órában megismertük a Puskás Tivadar Szakközépiskolát, megmutatták nekünk intézményüket. Majd a megnyerő Igazgató Úr bemutatta nekünk az iskolájuk működését, profilját, múltját és jelenét. Az iskolavezetés nagyon kedves volt hozzánk, megkínáltak minket az erdélyi különlegességnek számító kürtöskaláccsal.

Ezt követően a 3. órában az iskola egyik egészségügyi szaktanára ismertette velünk a romániai egészségügyi ellátórendszer működését, az állampolgárok egészségügyi ellátásra való jogosultságát.

A 4-5 órában az iskola egyik tantermében felkészültünk az információs standokon végzendő egészségnevelő tevékenységekre. Készítettünk új szóróanyagokat, egészség fontosságát hirdető plakátokat. Megbeszéltük, hogy ki milyen tevékenységet fog végezni az egészségnevelés során.

Ezt követően ebédeltünk, mindenki kielégítette szükségleteit, majd útra keltünk.

Elmentünk a Sepsiszentgyörgyi Megyei Kórházba.

Az utat gyalog tettük meg, mert az út rövid volt, a kórház közel volt, és a Nap is kellemesen sütött.

Fél óra alatt odaértünk, majd a kórház bejárata előtt elkészítettük a kötelező csoportképet.

A kórházban fogadott minket a kórház vezető főorvosa, aki ismertette az intézmény szervezettségét, felépítését, és további adatokat a rendszerükről.

Röviden ismertette a kórház múltját, történetét. A főorvos úr büszkén mesélt nekünk kórházukról.

Majd a sepsiszentgyörgyi Puskás Tivadar Szakközépiskola kísérő tanárnője körbevezetett minket az épületben. A higiénés szabályok betartása érdekében mindenki kapott egy lábzsákot, hogy abban járjuk végig az osztályokat. Minden ott dolgozó szívesen, készségesen állt rendelkezésünkre, hogy bemutathassák munkahelyüket.

Megtekintettük a sebészeti, kardiológiai, szülészet-nőgyógyászati, újszülött és sürgősségi osztályokat.

Az épület felújítás utáni, jó állapotban állt, korszerű eszközök, felszerelések találhatóak, melyek megegyeznek a magyarországi viszonyokkal.

Majd megtekintettük az onkológia, traumatológia, bőr- és nemibeteg osztályokat is. Ezek az osztályok a nem a felújított épületben voltak, így az osztályok színvonala kissé alacsony volt. Ezen probléma kiküszöbölésén már dolgoznak, ezeket az osztályokat is korszerűsítik, felújítják.

Az Intézeti látogatás után megismerkedtünk egy kicsit a várossal az erdélyi csapat segítségével. Láthattuk a majálisi kirakodóvásárt.

Megnéztük a Sepsiszentgyörgyi templomokat, az Ortodox templom a rengeteg freskóival gyönyörű volt.

A belvárosban megnéztünk egy fotókiállítást, amely az Erzsébet téren volt felállítva, annak emlékére, hogy Sepsiszentgyörgy 550 éve város.

Itt fotókban láthattuk a város fejlődését, épülésének történetét, melyet a másik erdélyi kísérőtanár, Piroska János tanár úr ismertetett nekünk nagy hozzáértéssel és lelkesedéssel.

Ezután megtekintettük a Városháza épületét is.

Majd elsétáltunk a Bod Péter Megyei Könyvtárhoz, ahol felmentünk a Gábor Áron, más néven Kék terembe, ahol az erdélyi diákok, Linda, és Attila ismertette nekünk a terem sajátosságait, érdekességeit.

Ezután ellátogattunk egy közeli kiállításra, a Magma Kortárs Művészeti Kiállítóterembe, ahol számos elgondolkodtató, meglepő művet láthattunk. Például egy fotósorozatot, amely fényképezőgép használata nélkül, a fotós csak a szájüregét felhasználva készített képeket.

Meglepő ismerősként találkozhattunk a budapesti Clark Ádám téren álló Nulla kilométer kővel is, amely a magyarországi eredetinek a másolata. Ez sokkal könnyebb kiadás, könnyebb anyagból lett megmunkálva. Így mobilizálható is, épp ezért volt Sepsiszentgyörgyön, mert az alkotó úgy gondolta, hogy ő áthelyezi azt a pontot ahonnan mérjük a távolságot, és ez a kiindulási pont Szentgyörgyön legyen. Jó volt látni ezt a kötődést Magyarországhoz, Budapesthez. Nagyon érdekes volt a kiállítás, a galéria vezetője is kedvesen vezetett körbe bennünket. Majd visszamentünk a szállásra, vacsoráztunk, megbeszéltük a napi élményeinket.

2012. május 2. szerda

Szerdainapon az első két órában került sor Magyarország elektronikus tesztek kitöltésére. Az iskolában tanuló középiskolásokkal és szakképzős diákokkal töltöttük ki a tesztet. Az erélyi diákok nagyon segítőkészek voltak velünk szemben. A teszt kitöltése alatt végig a diákok közelében (informatika tanteremben) tartózkodunk, irányítottuk őket és az esetlegesen felmerülő kérdéseikre válaszoltunk.

Ezeket a teszteket kellett később napokban feldolgozni, majd a két iskolából kapott eredményeket összehasonlítani, a tanulmányunk elkészítéséhez.

A tesztek kitöltése után még várt ránk feladat. Nem sokkal ezután, óralátogatáson vettünk részt.

Az első órában egészségnevelésről, azon belül a táplálkozási hibákról, egészséges táplálkozásról volt szó. A második órában gyógyszerészeti kémia órát hallgattunk meg, ahol a Parkinson-kór lényegéről, okáról, és gyógyszeres kezeléséről tudunk meg többet. Elég részletesen tanította a tanár úr a vegyületképleteket, a kémiai részt.

Ebéd után kirándulást tettünk Kovásznába. Az első látványosság a Pokolsár volt, amely egy természetvédelmi ritkaság.

Leírása: “ Természetes iszapos ásványviz és szén-dioxid gázfeltörés az utóvulkáni működések tanújele. A múltban több erőteljes kitörést jegyeztek, egykor gyógyfürdő volt.”

Kovászna központjában található még egy szépen kialakított borviz-kút is.

A látványosságok megtekintése után elindultunk a dr. Benedek Géza Kovásznai Szivkórház felé. A szivközpontot körülölelő táj szépsége mindenkit megfogott. Belülről körbevezettek minket a kórtermeken, a vizsgálószobákon, többek között a terheléses EKG-n, az ultrahang-szobán, a laboron és a nővérszobán. Ezután bemutatták a csoportnak Európa legnagyobb mofettáját. Ide be is tekintettünk és elmondták róla a tudnivalókat. Működési elve ugyanaz, mint a mátraderecskei mofettáé, mindössze annyiban különbözik, hogy itt a betegek nem foglalhattak helyet (állniuk kell - mert szerintük így az ereket jobban tágítja a gáz), és a betegek ezt a kezelést TB alapon is igénybe vehetik, míg nálunk nem.

A mofetta megtekintése után átkisértek egy másik épületbe, ahol bemutatták a fürdőben lévő hydrotherapiás kádakat, ahol mozgásszervi betegségeket kezelnek.

Ezt követően lehetőségünk adódott utazni a Kommandói Erdei Vasúton. Út közben megcsodálhattuk a Tündérvölgy csodálatos természeti adottságait. Pihenőt tartottunk a Kovászna-Kommandói Siklónál, Közép-Európa páratlan ipartörténeti emlékművénél, amely az 1990-es években befejezte végleg a működését, mivel a kitermelendő fák elfogytak.

A vonattal való visszautazás során megálltunk megtekinteni egy elrejtett kis vizesést, csodálatos volt.

A kisvasúttal való visszaérkezés után felsétáltunk a Ceausescu-házhoz, amelyet sajnos nem tudtunk közelebbről megnézni, de régen a Ceausescu-időbeli miniszterelnök nyaralója volt, és a jelenkori miniszter is itt tölti pihenőidejét.

Amikor visszatértünk Kovászna központjába, a hőségre való tekintettel mindenki élvezettel fogyasztott el egy finom és hűsítő fagyaltot vagy jégkrémet.

Busszal való visszaérkezés után rendbeszedtük magunkat, és elsétáltunk a színházi előadásra. A szindarab címe “Tesztoszteron” volt. A mű nyílt beszéde és életszerűsége mindenkit meglepett, de az előadás végén mindannyian mosolyogva tapsoltuk meg az előadóművészeket. A kollégiumba való visszatérésünk után elfogyasztottuk a finom vacsorát. Egy kis éji összeülős beszélgetés után mindenki aludni tért, hogy kipihenje magát a következő napi programokra.

2012. május 3. csütörtök

A reggeli elfogyasztása után, 9 órakor elindultunk a Sepsiszentgyörgyi Művese Központba, amely a belvárosban található, modern épület. Itt az intézményt vezető asszisztens nő fogadott minket, nagyon kedvesen, hozzáértően.

Elmondta a dialízis lényegét, hogy azoknak a diákoknak is érthető legyen, akik nem ápoló, hanem más szakon tanulnak, mint például radiológus, gyógyszerügyi asszisztens, vagy fogászati asszisztens. Majd két csoportra osztódtunk. A higiénés szabályokat betartva, az infectio veszélyének elkerülése érdekében egyszerhasználatos védőruhába öltöztünk. Felkísért minket a dialízis osztályra, ahol testközelből - persze nem túl közelről – nézhettük a haemodialízis kezeléseket.

A betegek komfortosan kialakított termekben voltak elhelyezve a kezelés alatt, ahol a nővérekkel együttműködve ügyeltek az aszepszis antiszepszis szabályainak betartására.

Például, amikor az érbe bevezetik, vagy épp eltávolítják a vérszűréshez szükséges tűt, a beteg is felvesz egy maszkot, mert a bőr folytonosságának megszakadása miatt kórokozók juthatnak a szervezetbe. A nővéreken végig gumikesztyű, köpeny, sapka, maszk volt látható. A dializáló termek közt haladva fertőtlenítő oldattal mostunk kezét. Az asszisztensnő ismertette a dializáló gép működését, érdekes esetekkel szórakoztatott minket, miközben tanított bennünket. Minden kérdésünkre válaszolt, nagyon kedves volt velünk.

Miután a másik csoport is megismerkedett a központtal, visszasétáltunk az iskolába, ahol várt ránk az információs standokon végzendő egészségnevelő tevékenység.

Az iskola ebédlőjében végeztük az egészségnevelési szakképzős és a

középiskolás diákoknak. Az ebédlőben különbözőstandokat állítottunk fel ahol más-
másméréseketvégeztünk,mintpl.vérnyomásmérés,testsúlyéstemagasságmérés,fogápolás,szaturációmérés.Szépszámmalvettekrésztdiákokezenezeseményen,ésaz előadásokon. Jó volt látni,hogy milyen sokan érdeklődnek az egészségük iránt, mint prevenció mind jelenlegi állapotfelmérés céljából. A résztvevők kaptak egy kártyát amire a saját adataikatírták. A hátoldalán pedig mind magyarul mind románul egészséges életmódra felhívó szöveget olvashattak. A szóróanyagokat, a plakátokat és a különböző transzparenszeket az erdélyi tanulókkal közösen kedden készítettük el.

Ebédutánszabadprogramotkaptunkabelvárosban. Itt mindenki az otthoniakra gondolva különféle ajándéktárgyakat vásárolt. A vásárlás közben azért volt időnk megtekinteni a várost is.

Délutánra viszont visszakellettjönniaziskolába. Ahol az erdélyi diákokkal karöltve közös főzésbe kezdtünk. Az egészséges életmódot szemelőt tartva igyekeztünk megtartani az erdélyi hagyományokat hogy a végeredményként egészséges ételeket készíthessünk.Elsőként juhtúrópuliszkát készítettünk. A puliszkakukoricadarábólkészül, amit megfőznek sósvízben,majdrétegenkéntjuhtúróvalízesítik. Adnak hozzá tejfölt és póréhagymát is.Ezt főként köretként szokták fogyasztani. A másik étel amit készítettünk a miccs volt, ami háromfélehúsbólkészülsertés,marha,borjú. És Erdélyre jellemző jellegzetes fűszerekkelízesítik.Mintpéldáulcsombor,deezenkívültesznekebesót,borsot,szóda bikarbónát. Megkérdeztük a diákoktól és következő képen szokták készíteni: 1/2 kg bányahús, 1/2 kg marhahús, 1/2 kg sertéscomb, 1 fej fokhagyma, 1 teáskanál csombor (borsikafű), 1 teáskanál szódebikarbóna, só, bors, paprika, őrölt szegfűszeg, a sütéshez olaj. Desszertkéntpediggyümölcssalátátkészítettünk. Amibe narancs, ananász, alma

és kivi került. Meglepetésként kaptunk egy tortát az erdélyi diákok és tanárok jóvoltából.

A vacsora elkészülése után az igazgatójuk, és egy erdélyi diák beszédet mondott. Majd egy kis ajándékkal is kedveskedtek nekünk. Kaptunk emléktárgyat az iskolájukról valamint a városról, és egy közös fényképet amit az egyik városnéző túránk előtt készítettünk. A vacsora után közösen elbeszélgettünk a tapasztalatokról, valamint arról miben különbözik a magyar illetve az erdélyi konyha egymástól. Jó volt látni és megtanulni hogyan lehet összehozni az egészséges ételt megtartva a hagyományokat.

Este mindenki kipihente a nap fáradalmait, majd a következő napon ismét lelkesen vágunk bele az előttünk álló feladatokba.

2012. május 4. péntek

Az előző nap fáradalmaival kipihenve, nagy kirándulásnak indultunk neki.

Először a gyógyhatású borvizeiről híres Málnás településére látogattunk el. Itt megkóstolhattuk több forrás borvizét. Többféle összetételű vizek csordogálnak

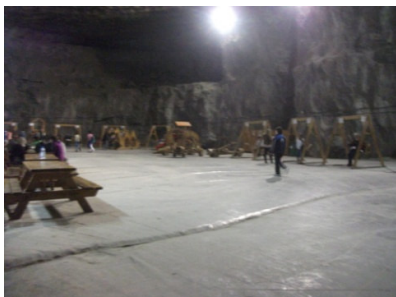
ott, melyek egyik jellemzője, hogy jótékony hatással vannak az emésztésre, így használják gyomorbántalmakra, valamint a helyi lakosok, szívesen fogyasztják ivóvízként is. Fogyókúrázóknak is ajánlják a lúgosító hatású vizüket.

Ez a terület régen nagy idegenforgalommal bírt, de az utóbbi években elhanyagolták, az ott lévő szálloda sajnálatosan bezárt, a hidegfürdőt felszámolták. Sőt volt egy kis épület ami étteremként működött miközben az aljában egy mofettát működtettek. Ezt követően buszra szálltunk és utaztunk tovább.

Megálltunk Homoródfürdőn, ez egy gyönyörű terület, nem lehet betelni szépségével. Itt kb. Egy fél órát időztünk. Ez a hely is híres borvizeiről.

Utaztunk tovább, és megnéztük a környék egyik nevezetességét a parajdi sóbányát.

A sófejtés évszázados múltra tekint vissza, ám a bánya gyógyászati célra való hasznosítása XX. század óta valósul meg.

A hideg párás sós levegőn való tartózkodás légúti betegségekben szenvedők számára ajánlják. Az bányába való lejutást menetrendszerinti buszjáratok

segítik (50 m mélyre), majd további közel 200 lépcsőfok várt ránk. Mivel sok gyermek jár a barlangba, ezért úgy alakították ki a helységeket, hogy ők se unatkozzanak. A gyermekek számára a legtöbb lent üzhető sport eszközei, valamint több játszótér is van. A felnőtteket is szórakoztatják: láthattunk itt szobrokat és festménykiállítást. Található még lent egy ökomenikus kápolna, ahol esküvőket is szoktak rendezni. Volt még étterem is a látogatók részére.

A barlangból kikerkezve a város nevezetességeit is megtekintettük.

Majd folytattuk tovább utunkat és kirándulást tettünk Rapsóné várjának romjaihoz. A hegy lábánál a fűbe letelepedve megebédeltünk, majd megpróbáltunk felmászni több kevesebb sikerrel a hegy tetején álló várromhoz. Ezután a városközpontba visszaindulva meglátogattuk a falumúzeumot, a református és a római katolikus templomot, valamint a 19.századi sóhivatalt, ahol ma jelenleg a házi orvosi rendelő működik.

Tovább utaztunk Korondra ahol megismertük a fazekasság mesterséget.

Egy fazekasműhelyben nagyon kedvesen fogadtak minket. Itt betekintést nyerhettünk a fazekas mesterség mindennapjaiba. Józsa János fazekasmester udvarában megcsodálhattuk, egy-egy mű elkészítésének technikáját. Láthattuk, hogy milyen mintákat és technikákat használnak a helyi fazekasságra jellemzően. Majd bejárhattuk a környék fazekas mestereit, hogy portékáik közül

válogatva szebbnél szebb termékeik közül lehetőségünk legyen vásárolni.

Majd tovább utaztunk és Farkaslakára látogattunk el, ahol megnézhattuk a híres erdélyi író Tamási Áron szülőházát, melyet Erzsébet nevű testvérének a fia, aki ma már maga is idős, mutatott be nekünk. Itt sok információt megtudhattunk az író gyermekkoráról, életútjáról és művészetéről. Valamint megismerhettük a történetet, hogyan is vesztette el az író bal kezének hüvelykujját, és ez hogyan befolyásolta a későbbi életét. A szülőházban tett látogatás után a szülőföldjében nyugvó író sírját is megtekintettük, valamint a tiszteletére emelt emlékművet, melyen híres művének alakjai találhatóak.

Ezt követően buszra szálltunk és kb. este 11 órára értünk vissza a kollégiumba, ahol a nagyszerű szakácsnők még vártak minket a vacsorával.

2012. május 5. szombat

A reggeli nehézkes felkelés után ismét elfogyasztottuk a reggelit, majd az aznapi programokat az iskola informatika-termében kezdtük. A pályázati tanulmány második részét dolgoztuk ki, mely sok részből állt. Elsőként az erdélyi diákok (50 középiskolás és 50 szakképzős) által kitöltött tesztek válaszait dolgoztuk ki, összegeztük. A magyar és az erdélyi teszteredményeket összehasonlítottuk, így abból is készült egy tanulmány. A tanárok segítségével pedig összehasonlítást írtunk a romániai és a magyar egészségügyi ellátó rendszerekről.

A tanulmány elkészítése után bevonultunk az étkezőbe, hogy elfogyassuk az aznapi ebédet.

Miután mindannyian jóllaktunk, útnak indultunk a sepsiszentgyörgyi Vártemplomhoz. A kb. fél órás séta alatt megtekinthettük a város eddig nem látott részeit is. A templom lelkipásztora körbevezetett bennünket a templom udvarán, majd a templom főhajójába belépve a következő felirat fogadott minket: „A templomot és a tornyot renováltuk 1973. évben, az 1977. március 4.-i földrengés után a templomot és tornyot megerősítettük és kijavítottuk Szász Tibor esperes-lelkipásztor és Györgyjakab Lázár gondnok irányításával.” A templom lelkipásztora mesélt nekünk, melyből megtudhattuk, hogy a gótikus templom építési ideje a 15.-16. századra tehető, hogy a templomról szóló legfontosabb építészeti és művészettörténeti adatokat Entz Géza és Balogh Jolán tette közzé, az 1658-as pusztításokról szóló leghitelesebb adatokat Orbán Balázs közölte, a szentély keleti végébe az új orgona számára karzatot építettek 1894-ben, és hogy a templom és a várfal 4 földrengést is túlélte apró károkkal (1728, 1738, 1802, 1940). A vártemplomot Orbán Balázs ismertette először a következő szavakkal: „A templomot köridomú erős várkastély övezi, mely

kettős magas falával a maga idejében tisztességes erőd volt.” Az orgona feletti mennyezetet különleges pókháló-minta díszíti, melyhez hasonlót az egész világon csakis Winchester-be, Angliában lehet látni.

Miután megtekintettük a Vártemplomot, átsétáltunk az Erzsébet parkon keresztül a Székely Nemzeti Múzeumhoz. A múzeum mellékbejárata egy gyönyörűen megmunkált székelykapu volt, de sajnálatunkra mi nem ott mentünk be, hanem a főbejáraton. Beléptünk egy bámulatos kert fogadott bennünket, ahol síremlékek, épületromok és szobrok voltak elhelyezve. A kert közepén a múzeum alapítójának, Csereyné Zathureczky Emília-nak (1824-1905) mellszobrával találtuk magunkat szembe. Nagy sajnálatunkra a múzeumban nem készíthettünk fényképeket, de idegenvezetéssel megtekinthettük a nagy ágyúkészítő, forradalmi hős, Gábor Áron emléktermét, jártunk a székely hagyományokat, szakmákat bemutató termekben, ahol összehasonlításra került a magyar és székely népviselet is többek között. Külön termet rendeztek be, melyben a Szentendrei Skanzent láthattuk képekben, egy másikban pedig az 1856-os forradalomról voltak elhelyezve fotók.

Miután új információk, érdekességek birtokában kiléptünk a múzeumból, visszaindultunk a kollégiumba, majd néhányan elmentek megtekinteni egy színdarabot, melyre fiatal színészek invitáltak meg bennünket (Ososnó színházműhely: Ahogyan a víz tükrözi az arcot) költségmentesen. Visszatértük kor összegyűltünk, hogy az iskola igazgatójának részvételével elfogyasszuk a finom búcsúvacsorát, és megköszönjük a lehetőséget, hogy ott tölthettünk egy csodálatos hetet.

A köszöntés után mindenki nyugovóra tért, hiszen másnap korán kellett kelniük a visszautazás miatt.

2012. május 6. vasárnap

A mai nap korán keltünk – kb. fél5 óra tájban-, hogy minél hamarabb elindulhassunk, hogy minél többet láthassunk Kolozsvárból. Matlák tanárnő ébresztette fel azokat a tanulókat, akik még aludtak. Az ébredést követően megmosakodtunk még az út előtt, illetve elintéztük egyéb szükségleteinket. Elcsomagoltuk az utolsó elöl maradt holminkat, majd mindenki levitte a csomagját a buszhoz, ahol buszsofőr elkezdte fokozatosan felpakolni azokat.

Ma már nem az iskolában reggeliztünk, a reggelit és ebédet megkaptuk tegnap este a konyhásoktól, amit szintén vittünk magunkkal a buszra. A bepakolás végeztével készítettünk egy csoportképet majd, és felszálltunk a buszra – ahol mindenki elfoglalta saját helyét.

A busz 5:30-kor indult el a Puskás Tivadar Szakközépiskolából. Az utazás elején még nagyon fáradtak voltunk, ezért sokan elaludtak. Miután mindenki felébredt, a buszon megreggeliztünk. A reggeli kürtöskalács volt, két embernek jutott egy nagy darab, amit megfelezték, és megettek.

Az első pihenőt kb. 220 km után tartottuk egy benzinkútnál, ahol szükség szerint mindenki elmehetett mosdóba, illetve ihatott egy reggeli kávé. Miután mindenki elintézte, az elintézni valóját, tovább mentünk.

Következő, és egyben leghosszabb megállónk Kolozsváron volt, ahol városnézést is beiktattunk.

Kolozsvárra körülbelül 11 órára érkeztünk. Némi keresgélést követően a Szent Mihály templom előtti parkolóban parkoltunk le.

Miután kiszálltunk a buszból, elmentünk megtekinteni a templom előtti téren található Mátyás király lovas-szobrot, melyről Szabados tanárnő mesélt nekünk néhány percet.

A szobrot Fadrusz János készítette 1896-ban egy erre kiírt pályázat keretében. A szobor állapota fokozatosan romlott, így 2006-ban felújították. A szobron Mátyás királyon kívül a következő történelmi alakok láthatóak meg: Magyar Balázs, Kinizsi Pál, Báthory István, Szapolyai István. Ez a szoborcsoport egy háromszöget alkot, mely elrendezés erőteljesen rá irányítja a figyelmet.

Ezután néhány fotót készítettünk a szoborról, és visszamentünk a templomhoz. A Szent Mihály templomot sajnálatos módon csak kívülről volt alkalmunk megtekinteni, mivel a templomba anyák napi Istentisztelet volt. Rövid kis előadást a templomról is meghallgatunk.

A Szentmihály-templom Erdély második legnagyobb temploma, és Kolozsvár legrégebbi műemléki épülete, a templom feltételezhetően már 12. században is állt.

A templom megtekintése után továbbmentünk, hogy megnézzük Mátyás király szülőházát, ahová egy rövid, kis vásáron keresztül vezetett az út.

Bájos, kis igazi reneszánsz épület. Ez a ház Kolozsvár legrégebbi emeletes háza. Mátyás születésekor a ház Méhffy Jakab tulajdonában állt, aki rendszeresen biztosított Szilágyi Erzsébetnek szállást, és egy ilyen alkalom során született meg Hunyadi Mátyás is 1443. február. 23-án. Mátyás az uralkodása folyamán, a ház akkori tulajdonosa Kolb Istvánt - Méhffy Jakab veje -, és leszármazottai adómentességet kaptak a házra, illetve a házhoz tartozó birtokokra is. Ezzel biztosította Mátyás király a ház fennmaradását. 1790-ben a házat a város megvásárolta, és egy ideig katonakórházként üzemelt. 1887-ben a leromlott állaga miatt Ferenc József nagy értékű adományt folyósított a ház rendbetételére.

Mátyás szülőházát követően a Bánffy-palotába mentünk tovább. A Bánffy-palota ma a Kolozsvár Szépművészeti Múzeumának ad otthont. Az épület eredetileg a Bánffy György, Erdély kormányzója építette, 1785-ben. Az építészeti stílusát tekintve barokk építmény.

Eredetileg itt három kiállítást szeretnénk volna megnézni, de sajnálatos módon, a jegyeladó nem tudott sem magyarul, sem más a csoport által ismert nyelven, így csak a jelnyelvre támaszkodhattunk, amely segítségével örültünk, hogy legalább egy kiállításra sikerült belépőt vennünk 4 Leiért. A kiállítás, amit így megtekinthettünk egy festmény kiállítás volt, ahol a festményeken kívül szobrokat, illetve egyházi ikonokat is megtekinthettünk. A kiállított tárgyak

nagyon széles spektrumon mozogtak: kezdve a középkori egyházi kiállítási tárgyaktól kezdve a modern neoavantgard stílusú művekig mindent megtalálható volt. A művek közül voltak olyanok, amelyek konkrét dolgokat ábrázoltak (arckép, tájkép, csendélet) és voltak olyan képek is, amelyeknek sokkal elvontabb jelentésűek voltak. A kiállítás megtekintése után mindenki visszakarta a jegy után visszajárót, mivel eredetileg három kiállításra gyűjtöttük össze a pénzt.

Ezután kaptunk fél óra szabadidőt, amelyet elsősorban a Mátyás szülőháza előtti vásár felfedezésére fordítottunk.

A szabadidő elteltével visszatértünk a buszhoz és tovább mentünk – egy kis eltévedést beiktatva - a házsongárdi temetőhöz. A házsongárdi-temető még középkorban keletkezett és számos híres ember sírja található itt. A temetőben tettünk egy nagy sétát, s miután megtekintettük visszaszálltunk a buszba.

Közkívánatra kerestünk egy McDonald's-ot, ahol úgy körülbelül fél órát időztünk, illetve ez idő alatt a tanáraink elmentek egy kis apró meglepetést venni a sofőrünknek. Miután mindenki visszatért a McDonald's-ból visszaszálltunk a buszra és folytatattuk utunkat Magyarország felé.

Kolozsvár után Romániában már többet nem álltunk meg. A sofőr repített minket haza. A határ átlépése után vissza kellett állítani óráinkat a magyar időzóna szerint. A határra körülbelül magyar idő szerint fél négy tájba értük el. A határon átkelés után, mikor újra a magyar mobilszolgáltatók szolgáltatásait használhattuk, mindenki felhívta szeretteit, tudatva velük: már Magyarországon vagyunk, és körülbelül, mikor érkezünk haza. A határtól nem messze, megálltunk egy benzinkútnál, ahol mindenki elintézhette szükségleteit, illetve a benzinkút büféjénél vásárolhattunk. A benzinkútnál, miután mindenki végzett biológiai szükségleteivel, egy kései ebédet tartottunk. Az ebéd kenyér volt rántott hússal, kockasajttal, kenőmájassal, illetve paradicsommal, és almával.

Ezt követően, visszaszálltunk a buszra, és innen egyenesen jöttünk már haza, több pihenőt nem tartottunk az út során.

Az utazás utolsó része nagyon vidáman telt, énekelgettünk, bohóckodtunk, és az egyes erdélyi eseményeket elevenítettük fel újra. A visszautat úgy tettük meg, hogy azok a vidéki tanulók, akinek a lakótelepülésük útba eset, helyben leszálltak a buszról.

A busz végül Budapestre, a Raoul Wallenberg Humán Szakképző Iskola és Gimnáziumhoz, úgy körülbelül fél nyolcra ért vissza. Itt is készült egy utolsó csoportkép. Az iskolát rövid időre kinyitották számunkra, hogy igény szerint elmehessünk mosdóba. A csoportkép után kipakoltunk a buszból a csomagjainkat, majd elbúcsúztunk egymástól, és mindenki hazaindult.